

1955

MĚSTSKÉ DIVADLO MLADÝCH V OSTRAVĚ

STRAKONICKÝ
DUDÁK

STRAKONICKÝ DUDÁK

Režie: J. Jaroš
 Hudba: M. Vyoral
 Kostymy vypravila: S. Čiháková

Výprava: O. Schindler
 Choreografie: A. Kadlecová
 Paruky: M. Mícková

Lesana, panovnice nad lesními pannami, polednicemi a divými ženami	X. Dušková
Květa	B. Meierová
Bělena lesní panny	J. Třebická
Rosava	L. Naarová
Mihulice	B. Meierová
Divuka divé ženy	J. Třebická
Půlnoční duch	J. Vavroš
Kalafuna, venkovský muzikant	O. Janda
Kordula, jeho žena	S. Šimberová
Frantík	I. Škapa
Kačenka jejich děti	H. Horskova
Honzík	P. Černoch
Švanda, mladý dudák	I. Holuň
Tomáš, starý dudák	O. Wimmer
Koděra, rychtář ve vsi u Strakonice	J. Vrábl
Šavlička, voják na dovolené	S. Kramoliš
Trnka, starý hajný	J. Fukala
Dorotka, jeho dcera	Š. Ranošová
Nalejváček, hospodský	V. Lišková
Franěk	P. Zezulka
Matěj venkovští chasníci	J. Vavroš
Kuba	F. Cyprih
Děvče	O. Schindler
Pantaleon Vocilka bývalý student, teď na cestách	V. Lišková
Král Alenoros, pán zemí neznámých	Š. Ranošová
Zulika, smutná princezna, jeho dcera	F. Labušek
Alamír, hrdina, její ženich	J. Fukala
Mikulí, hospodský	J. Vavroš
Gulmarí	S. Kramoliš
Vaníka posluhovačky v hostinci	O. Schindler
Prodavač	
Prodavačka	
Dvořanin	
Oděvec I a II	
Stráž I a II	

Osvětlení: J. Ulbrich
 Přestávka po 4. a 10. obraze
 Premiéra: 17. II. 1955

»Peníze jsou pány světa,
 dukát to je pravý rek,
 a co někdy stovka umí,
 to by člověk setva řek...«

Slova této Šavličkovy písničky plně platila v době, kdy před sto lety psal J. K. Tyl svého »Strakonického dudáka«.

Josef Kajetán Tyl byl vroucí vlastenec, pokrokový Čech a pravdivý básník. Miloval svůj lid a sloužil mu svým uměním. Dovedl jasně vidět, jak vypadá skutečný život a dovedl bojovat o to, aby se tento život stal ještě krásnějším. Znal velkou minulost naší země a věřil v ještě lepší budoucnost našeho národa a lidu. Viděl a věřil pravdivě a proto se stal velkým umělcem, umělcem své doby.

Proto ani ve »Strakonickém dudáku« neutekl mezi pohádkové bytosti a do cizích krajů proto, aby zapomněl na skutečný český život, ale aby naopak tím silněji ukázal na moc a sílu peněz, které pokřivily i Švandovu povahu a dovedly ho na scestí. Věřil však zároveň v konečné vítězství lidské dobroty nad špatností, lásky nad zlou mocí peněz. Ve »Strakonickém dudáku« vítězí láska Dorotky a Rosavy nad všemi úklady a svody a stává se Švandovi pevnou oporou.

Švanda poznává, že štěstí nenalezne v žociích zlata u cizích mocných vládců, ale v poctivé práci doma a v lásce své Dorotky.

Ve »Strakonickém dudáku« se setkáváme se třemi světy. Jedním z nich je pohádkový svět lesních panen a divých žen. Postavy tohoto světa jsou však obdařeny lidskými vlastnostmi: Rosava není jen divou ženou, ale především matkou, která nače vše miluje svého syna.

Jiným světem je cizí »ideální země«. Je plna nádhery a lesku, ale i krutých a nepřátelských lidí, kteří svou mocí mohou zničit Švandu i Kalafunu a Dorotku.

Nejkrásnějším je svět našich českých lidí. Soudruh Zdeněk Nejedlý o hlavních postavách říká: »Kalafuna — šumař, hudebník, člověk domácí, nemohoucí žít bez rodné půdy, a je-li osudem vyhozen do světa, nemá pro něho šťastnější chvíle, než může-li si s Dorotkou zahrát a zazpívat písničku o tom našem dvoře, kde všechno to krákoře«. Vtělená láska k zemi a zdravý kořen národa. Švanda — také hudebník, dudák, ale věčně nespokojený, po nemožném toužící, který je ochoten i čertům pod šibenici hrát, jen aby nasytil tuto touhu po novém a nezvyklém. Symbol české podnikavosti, i když ne vždy dosti reální. Konečně Vocilka — »světový« Čech, načichlý cizinou i přizpůsobivší se cizině, všemi masami mazaný, prohnaný, jak bývá Čech, když se takto povědne.

Hrajeme dnes »Strakonického dudáka« proto, aby tento svět Švandů, Dorotek, Kalafunů, Kordul a jiných, svět poctivých českých lidí, zvítězil.